

Sygn. akt VI GC 352/18 upr/3

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko:

D. M. z domu H.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 352/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 lutego 2018 roku (data stempla pocztowego) powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. M. z domu H. kwoty 4.248,90 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał że pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze klienta 1. (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała dostęp do usług świadczonych przez (...) Sp. z o.o. i zobowiązała się do uiszczania opłat za te usługi. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty. Pozwana jednak nie zapłaciła. Dnia 25 marca 2011 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na powoda całość praw wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 grudnia 2010 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. (Cedent) a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty we W. (Cesjonariusz) została zawarta umowa ramowa przelewu wierzytelności.

Poręczycielem zawartej umowy była (...) S.A. we W.. Przedmiotem przelewu zgodnie §1 pkt 1 było przeniesienie istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów cedenta, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W §2 umowy wskazano, że ma ona charakter ramowy, a w jej wykonaniu cedent przedstawiać będzie cesjonariuszowi oferty sprzedaży wykazów wierzytelności. W § 2 pkt. 9 strony ustaliły, że w przypadku wygrania przez cesjonariusza aukcji lub negocjacji dotyczących licytacji oferowanego wykazu wierzytelności cedent podpisze z cesjonariuszem porozumienie o dokonaniu cesji wierzytelności. W § 2 pkt. 12 strony uzgodniły, że po zapłacie ceny określonej w porozumieniu cedent przekaze przygotowany na płycie CD wykaz wierzytelności, który był przedmiotem aukcji lub negocjacji.

Dnia 23 grudnia 2010 r. (...) Sp. z o.o. w W. i Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty we W. zawarły porozumienie, stanowiące załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2010 r.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 5 lutego 2018 r., (k. 9), umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2010 r. (k. 10-13), umowa poręczenia (k. 14), wyciąg z elektronicznego załącznika od umowy cesji (k. 15).

Pismem z dnia 9 stycznia 2018 r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 4 237,19 zł.

Dowód: pismo z 9 stycznia 2018 r. (k. 16).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości, w zakresie tego co w nich stwierdzono. Żadna ze stron nie zakwestionowała ani ich treści ani autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnej mierze.

Powodowy Fundusz oparł swoje roszczenie na podstawie zawartej w dniu 23 grudnia 2010 r. umowy ramowej sprzedaży wierzytelności (art. 509 § 1 § 2 k.c. oraz art. 510 § 1 k.c.), podnosząc, że dzięki zawarciu w/w umowy stał się wierzycielem pozwanej co do należności pieniężnych, wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o.

Zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Mając na uwadze przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy Sąd uznał, iż jej twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości.

Strona powodowa, reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: umowę ramową przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2010 r., wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 5 lutego 2018 r., umowę poręczenia, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wezwanie do zapłaty.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że załączony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma w niniejszej sprawie mocy dokumentu urzędowego. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10, Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych

funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym. Co więcej, ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U.2013.777) do art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 r. dodano ust. 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach Sąd był w stanie ustalić jedynie, że w dniu 23 grudnia 2010 r. zawarto umowę przelewu nieokreślonych wierzytelności, jak również, że w dniu 9 stycznia 2018 r. sporządzono wezwanie do zapłaty kwoty 4237,19 zł. Nie wiadomo jednak czy wskazana kwota odpowiada faktycznemu stanowi zadłużenia pozwanej, jeśli takie zadłużenie pozwana rzeczywiście posiadała.

Należy wskazać, że Strona powodowa w ogóle nie przedłożyła, co istotne, umowy stanowiącej podstawę roszczenia, a która była zawarta między pozwaną, a poprzednikiem prawnym strony ((...) Sp. z o.o.).

Okoliczność ta nie pozwalała więc stwierdzić, że umowa taka została w ogóle przez pozwaną zawarta, a zatem również i to, że wierzytelność z niej wynikająca została skutecznie przeniesiona na rzecz powoda. Fakt zawarcia umowy pierwotnej nie wynika bowiem z zawnioskowanych i przedłożonych w toku sprawy dowodów. Brak umowy pierwotnej, nawet przy przyjęciu jej istnienia, uniemożliwia weryfikację zadłużenia i sposobu jego naliczenia.

Należy wskazać, że przedstawienie przez stronę powodową umowy źródłowej winno być minimum jakie w zakresie dochodzenia swych roszczeń powinien wykazać powód w niniejszej sprawie. Szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że powód jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym, a w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika.

Również z załączonych przez stronę powodową umowy cesji nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w nich wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2010 r. określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne względem byłych abonentów cedenta. Zatem informacja o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy nie identyfikują i nie indywidualizują w sposób dostateczny przedmiotu przelewu. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów.

Dane personalne pozwanej zostały wskazane jedynie w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który stanowił wydruk automatycznie wygenerowany oraz w wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 5 lutego 2018 r.

W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności przedłożonego wydruku z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane pozwanej i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność (...) Sp. z o.o. przysługująca względem pozwanej. Nie wykazano czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione właśnie w wykazie wierzytelności stanowiącej załącznik do umowy przelewu wierzytelności. Podkreślić należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej. Zatem stwierdzić należy, iż z przedłożonych umów przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o. wobec pozwanej. Tym samym dokumenty te nie potwierdzają, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

W ocenie Sądu powyższe umowy w żadnej mierze nie mogą być uznane za wystarczający dowód istnienia roszczenia, a w następstwie tego zasadności powództwa, a co dalej nie wynika z tego też, by poprzednik prawny strony powodowej miał w stosunku do pozwanej jakąkolwiek wierzytelność uzasadniającą jej dochodzenie w niniejszym procesie.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Co więcej, samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., wydane w sprawie III CRN 26/75, opubl. LEX nr 7692). Nadto, zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) – nie może on dopuszczać dowodu z urzędu, który nie był wskazany przez stronę, czy jej pełnomocnika procesowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., wydane w sprawie II CKN 1322/00, opubl. LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., wydany w sprawie III CKN 567/98, opubl. LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., wydany w sprawie II UKN 182/98, opubl. OSNP 1999/17/556).

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań. Wobec powyższego w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana do wykazania dowodów dla stwierdzenia faktu zasadności obciążenia pozwanej należnościami wynikającymi z umowy za świadczone usługi telekomunikacyjne i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie przedłożyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Mając powyższe rozważania na uwadze, wobec uzasadnionych wątpliwości co do twierdzeń strony powodowej, oddalono powództwo.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z treścią art. 98 k.p.c., ponieważ powód przegrał proces, zaś pozwana nie poniosła kosztów i nie złożyła wniosku o ich zwrot.

SSR Jolanta Brzęk